28/02/2021

Ποθούμε την ουράνια πατρίδα;

/ Ορθόδοξες Προβολές

Όλοι γνωρίζουμε ότι στη γη είμαστε προσωρινοί. Η ψυχή μας πρόσκαιρα κατοικεί στο υλικό σώμα. Θα έρθει όμως η στιγμή – άγνωστη για τον καθένα μας – που η ψυχή θα αποχωρισθεί το σώμα, την προσωρινή αυτή κατοικία της, για να ζήσει σε μια άλλη κατάσταση.

Η μέρα του θανάτου για τον πιστό Χριστιανό είναι η μέρα που φεύγει από τον κόσμο της ματαιότητας και πηγαίνει στον αληθινό κόσμο του Θεού. Γι’ αυτό και τους Αγίους, τους γιορτάζουμε τη μέρα του θανάτου τους. Είναι η μέρα που γεννιούνται στην αληθινή ζωή, μέσα στο φως και στη δόξα του Θεού. Ο θάνατος μας μεταφέρει από την επίγεια στην ουράνια πατρίδα μας. Ο ουρανός είναι η αιώνια πατρίδα μας, την οποία προσδοκούμε. Γι’ αυτό δεν θλιβόμαστε, ούτε μελαγχολούμε όταν μας μιλούν για τον θάνατο.

Ο απόστολος Παύλος με την αταλάν-τευτη πίστη και βεβαιότητα που τον δια-κρίνει, γράφει στους Φιλιππησίους γι’ αυτή τη μεγάλη αλήθεια της ουράνιας πατρίδας, σε αντίθεση με κάποιες ομάδες Χριστιανών στους Φιλίππους που έστρεφαν το ενδιαφέρον τους και την προσοχή τους στις απολαύσεις του κόσμου αυτού. «Ημών γαρ το πολίτευμα εν ουρανοίς υπάρχει» (Φιλιπ. γ΄ 20). Η δική μας κατοικία βρίσκεται στους ουρανούς. Εκεί είμαστε πολιτογραφημένοι. Αλίμονο σ’ αυτούς που περιόρισαν τα ενδιαφέροντά τους εδώ στη γη σαν να μην υπάρχει

ουρανός. Επενδύουν στα πλούτη, στη δόξα, στις τιμές, στις γήινες απολαύσεις του κόσμου. Πιστεύουν όλοι αυτοί ότι εδώ είναι ο Παράδεισος, γι’ αυτό και όλα τα βλέπουν εφήμερα, προσ-καιρα. Και μάλιστα περιγελούν με τα έργα τους την ευαγγελική αλήθεια.

Ευτυχώς όμως, εκτός από τους «τα επίγεια φρονούν-τας», υπάρχουν και οι άνθρωποι του πνεύματος. Υπάρχουν οι αληθινοί Χριστιανοί που γνωρίζουν ποια ει-ναι η αιώνια πατρίδα μας. Κατανοούν ότι και τα πιο μεγαλοπρεπή παλάτια και ανάκτορα δεν είναι τίποτε μπροστά στη λαμπρότητα, στη φωτεινότητα και στην ευτυχία της Βασιλείας των Ουρανών. Όλα εκεί είναι «εύδια» (γαλήνια), «πάντα ημέρα και λαμπρότης», όπως λέει ο ιερός Χρυσόστομος (ΕΠΕ 28, 794).

Ας σκεφθούμε πως η ουράνια πολιτεία έχει ετοιμασθεί από τον Θεό. Στο Ευαγγέλιο της Κρίσεως μας προσκαλεί ο Κύριός μας: «Δεύτε οι ευλογημένοι του Πατρός μου, κληρονομήσατε την ητοιμασμένην υμίν βασιλείαν από καταβολής κόσμου» (Ματθ. κε΄ [25] 34). Στον ουρανό λοιπόν από τον Θεό έχει ανεγερθεί η οικία μας, η «πόλις η αγία», η «άνω Σιών», «η έχουσα την δόξαν του Θεού» η ουράνιος (Αποκ. κα΄ [21] 10-11). Υπάρχει λοιπόν κανείς που να μη λαχταρά να βρεθεί σε μια τέτοια πατρίδα που δεν θα υπάρχουν πόλεμοι, ούτε φιλονικίες, ούτε μίση, αλλά μόνο αγάπη, συμφωνία, ενότητα με όλους τους Αγίους; Μας το βεβαιώνει ξεκάθαρα ο ιερός Χρυσόστομος. Τι λέει; Εκεί «παν-τα χαρά, πάντα ειρήνη, πάντα αγάπη, πάντα ευθυμία, πάντα ευφροσύνη, παν-τα αληθή και ειλικρινή». Εκεί δεν θα υπάρχει «θυμός, ου λύπη, ου χρημάτων έρως, ου σωμάτων πόθος, ου πενία, ου πλούτος, ουκ ατιμία, ουκ άλλο των τοιούτων ουδέν» (PG 55, 319 και PG 63, 883-885).

Όταν σκεπτόμαστε τον ουρανό, οι δοκιμασίες και οι θλίψεις των εγκοσμίων ξεπερνιούνται ευκολότερα, γιατί στη θέση τους βάζουμε τα υπερκόσμια. Επί σης η προσδοκία ότι κάποια μέρα θα συναντήσουμε τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, ο Οποίος δοξασμένος πρόκειται να επανέλθει, μας συγκρατεί ώστε να περιφρονούμε την αμαρτία. Δεν θα μας θέλγει η μικρής διαρκείας αμαρτωλή ηδονή μπροστά στην παναρμόνια και ανεκλάλητη υμνωδία του ουρανού.

Η σκέψη ότι κάποια μέρα θα κα-θίσου-με στο τραπέζι του ουρανού μας βοηθά να στολίζουμε την ψυχή μας με έργα αρετής και αγάπης. Μας βοη-θά να έ-χου-με πάντοτε έτοιμες τις αποσκευές μας, διότι είναι άγνωστη η ημέρα και η ώρα που θα φύγουμε για την ουράνια πατρίδα μας. Ζούμε με τη λαχτάρα των ε-ξορίστων, που με πόθο αναμένουν την ευτυχισμένη ημέρα που θα τους αποδοθούν όλα τα δικαιώματα σαν σε νόμιμους και γνήσιους πολίτες της δικής τους πατρίδας.

Αλήθεια, ποθούμε την ουράνια αυτή πανέμορφη πατρίδα μας; Πηγαίνει τακτικά ο νους μας εκεί; Μιλάμε γι’ αυτήν; Μήπως δενόμαστε με τα εφήμερα και

προσ-κολλάται η καρδιά μας στα πα-ρόντα, σ’ αυτά που φεύγουν και σύν-τομα χάνουν τη ζωντάνια τους και την ομορφιά τους σαν τα κρίνα του αγρού; Σκεπτόμαστε ότι η θέση μας είναι κοντά στο Θεό; Πολλοί καταβάλλουν υπεράνθρωπες προσπάθειες, πολλές φορές και εφάμαρτες, προκειμένου να κερδίσουν μια θέση. Πόσο περισσότερο ε-μείς αξίζει να κοπιάζουμε, για να απολαύσουμε τη χαρά του Παραδείσου;

Πηγή: Ιερά Μητρόπολη Κηφισίας, Αμαρουσίου, Ωρωπού και Μαραθώνος